

Akt I. Totální rozpomenutí

„Tak jo. Jmenuju se Adam, je mi dvacet čtyři, pořád ještě studuju, a to IT tady v Plzni. Jsem v tom celkem i dobřej, nikterak převratně, ale stačilo to k tomu, aby mě vzali do firmy na poloviční úvazek,“ sdělil jsem panu Lambertovi na vyžádání něco o sobě.

Ne že by mě teda ta práce nějak naplňovala, ale potřeboval jsem hlavně chechtáky, protože ten zkurvenej chlast je fakt drahej. A že ho vypiju kvanta, napadl mě hlavní důvod mého angažmá, ale raději jsem si ho nechal pro sebe.

„Tak to by bylo krátce k mému resumé,“ ukončil jsem spěšně své představení.

„Ale teď teda k tomu, co vás zajímá. Ona Událost. Stále tomu nerozumím, ale jistý je jedno. Změnilo se naprosto vše. Nastartoval se všechen ten zmatek, který vedl až sem k vám. Ale co jsem tehdy, ty dny předtím, vlastně dělal?“ položil jsem si překvapivě záludnou otázku. „Těžko se mi vzpomíná...“ *Aby taky ne, když jsem byl furt na šrot.*

„Prozradíš mi tedy už konečně, kde jsi byl a co, zdánlivě i nepodstatného, se ti během těch dvou předešlých

týdnů přihodilo, než jsi byl svědkem té tvý Události?“ pronesl po chvíli ticha už lehce podrážděný pan Lambert.

On hledal klíč. Stejně jako já. A tak jsem se zamyslel, co přesně jsem prožil, než to celé vypuklo.

Akorát jsem neměl ponětí, co že jsem to vlastně dělal a s kým jsem tehdy byl. A největší záhadou ze všeho bylo, kde jsem v tu dobu vlastně byl. *Kde jsem proboha byl předminulej pátek?*

Tak dobře. Nejprve bych vyřešil ten lehčí problém a zbytek snad nějak naskočí. Vzpomenout si, s kým jsem ten čas trávil, totiž zas takový problém nebyl. Bylo to jistě s Tlachym a se Smetákem. Tak jako každý den. Asi nemělo ani smysl je panu Lambertovi nějak zevrubně představovat. Martin Tlachač alias Tlachy a Vendelín Smetana neboli Smeták jsou mí kámoši a tím bych představování asi uzavřel. Soustředme se na to důležité.

Kde že jsem tu dobu vlastně byl?

Tak jo, už jsem si asi vzpomněl. Byli jsme v Bastile na jednom. Ne, počkat, to bylo ve středu. Ve středu v Bastile a ve čtvrtek Pod Lampou. Ne, tam jsme vlastně nakonec nedošli, protože jsme skončili v Pohodě. Stihli jsme poctivých pět Plzní a pak se šli ještě dorvat kořkou do Amareta. To bychom měli vyřešený čtvrtek, ale kde jsem teda byl v ten pátek? Kdo si to má jako pamatovat, vždyť už jsou to celé dva týdny! Tohle náročné období mi nějak splynulo.

Aby taky ne. Ve středu v Bastile to byly, jak to Tlachy později nazval, Smetákovy kratochvíle. Ve čtvrtek nás zas vyburcoval do města, jakože musíme jít do společnosti. I když v jednu ráno v Amaretu jsem teda žádnou nóbl společnost nepozoroval. No a v pátek, to byl vlastně dýchánek. Ano, už si vzpomínám. Dýchánek u Zacha.